

U s n e s e n í

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D., a soudců JUDr. Marty Vršanské a Mgr. Pavla Hradeckého ve věci žalobce **ORACLIO s.r.o.**, se sídlem v Praze 10 – Hostivař, Chudenická 1059/30, IČ 27164632, zast. Mgr. Janem Malým, advokátem se sídlem v Praze, Sokolovská 5/49, adresa pro doručování: Hradec Králové, Resselova 1253/17, proti žalovanému **XXX**, nar. XXX, bytem v XXX, zast. Mgr. Karlem Benešem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, ulice Karla IV. 430, **o zaplacení 54.415,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 12.11.2015, č.j. 18C 88/2015-49, **t a k t o :**

Rozsudek okresního soudu se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem okresní soud žalovanému uložil zaplatit žalobci částku 54.415,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 1.4.2014 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I). Zároveň žalovanému v téže lhůtě uložil nahradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení v částce 35.755,- Kč (výrok II).

Předmětem žaloby byla úhrada schodku na svěřených hodnotách v částce 67.938,- Kč, zjištěného při odevzdání denní tržby dne 14.3.2014, který žalovaný uznal v listině ze 17.3.2014, od něhož žalobce odečetl jednak částku 3.800,- Kč a dále žalovaným nepřevzatou mzdu za březen 2014 ve výši 9.723,- Kč. Žalobce proto požadoval zaplatit částku 54.415,- Kč s přísl. Žalovaný naproti tomu namítal, že uznání dluhu podepsal pod pohrůžkou oznámení věci na policii a okamžitého propuštění, nebylo tedy projevem jeho pravé a svobodné vůle. Dále namítal, že dluh nebyl nikdy řádně vyčíslen, oběh finančních prostředků na provozovně žalobce byl s ohledem na střídání směn nekontrolovatelný, tudíž žalovaný nemohl v rámci své pracovní činnosti případnému schodku zabránit.

Okresní soud z provedených důkazů (pracovní smlouvy z 15.4.2012, listiny o uznání dluhu v částce 67.938,- Kč z 17.3.2014, výpovědi žalovaného a svědeckých výpovědí XXX a XXX) zjistil, že žalovaný byl v pracovním poměru u žalobce, měl uzavřenu dohodu o hmotné odpovědnosti za svěřené hodnoty a dne 14.3.2014 neodevzdal tržby v plné výši. Pro posouzení sporu považoval za podstatné posouzení shora uvedené

listiny o uznání dluhu, kde dovedl, že tato listina má dle svého obsahu veškeré náležitosti jednostranného uznání závazku ve smyslu § 2053 občanského zákoníku (nejde o dohodu dle § 263 odst. 2 zákoníku práce), v důsledku čehož zakládá vyvratitelnou právní domněnku, že dluh v době uznání trval a proto důkazní břemeno ohledně neexistence závazků leží na žalovaném. Okresní soud se dále zabýval namítanou neplatností tohoto právního úkonu pro absenci pravé a svobodné vůle, event. tiseň na straně žalovaného. V tomto ohledu mimo jiné uvedl, že žalovaný měl dostatečný časový prostor k tomu, aby zmíněný právní úkon učinil svobodně, pakliže ke zjištění schodku došlo 14.3.2014 a k podepsání listiny nazvané uznání dluhu až 17.3.2014. Důvěra zaměstnavatele (žalobce) v osobu žalovaného byla právem narušena a proto pokud žalobce žalovanému odebral činnost provozního, zamezil mu v přístupu k finančním prostředkům a požadoval úhradu schodku, nelze v tomto jednání spatřovat vyvolání tísně ani nesvobodu projevu vůle žalovaného při podpisu uznání dluhu, a to i zvláště za situace, kdy žalovaný nadále docházel do práce do konce března 2014. Za nátlak či výhrůžku nelze dle názoru okresního soudu považovat ani nabídku ukončení pracovního poměru dohodou v případě úhrady dluhu, resp. v opačném případě okamžité zrušení pracovního poměru, neboť zjištěný schodek představuje zvlášť hrubé porušení pracovních povinností, tedy legitimní způsob ukončení pracovního poměru dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Okresní soud proto uzavřel, že se žalovanému nepodařilo v řízení prokázat, že by v době podepisování listiny nazvané uznání dluhu dne 17.3.2014 tento dluh neexistoval, že by toto právní jednání učinil v tísně a nebylo projevem jeho svobodné vůle. K datu 17.3.2014 tedy existoval dluh ve výši 54.415,- Kč (od uznaného dluhu ve výši 67.938,- Kč žalobce odečetl 3.800,- Kč a částku 9.723,- Kč jakožto mzdu za žalovaným nepřevzatou mzdu za březen 2014, ve vztahu k níž však žalovaný dle názoru okresního soudu nevznesl žádnou procesní obranu). Z výše uvedených důvodů okresní soud uložil žalovanému zaplatit žalobci vzniklý schodek ve výši 54.415,- Kč včetně úroků z prodlení odpovídajících nařízení vlády č. 315/2013 Sb. (správně nařízení vlády č. 351/2013 Sb.). Výrok o nákladech řízení okresní soud odůvodnil zásadami ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř.

Ve včas podaném odvolání žalovaný vytýkal soudu I. stupně nesprávná skutková zjištění a z nich plynoucí nesprávné právní posouzení věci. Předně poukazoval na to, že byl dle pracovní smlouvy zařazen na pracovní pozici XXX s ujednáním o hmotné odpovědnosti, nikoliv na pozici XXX, s níž žalobce spojoval odpovědnost za výběr hotovosti z automatů a pokladní hotovost (tržby z baru). Odvolatel dále s odkazem na výsledky dokazování namítal, že na provozovně žalobce pracovali v obsluze 3 až 4 pracovníci, kdy se vždy jednalo o směnu s jedním pracovníkem, který obsluhoval v baru a současně vyplácel případné výhry hráčům na automatech. Tomuto pracovníkovi byla svěřena tzv. pokladní hotovost ve výši 2.000,- Kč a dále měl přístup do trezoru č. 1, kde byla současně i částka 50.000,- Kč na případné výhry z automatů. Veškeré tržby za směnu byly nad pokladní limit vkládány do trezoru č. 1 bez jakékoliv evidence či alespoň potvrzení o převzetí pracovníkem další směny. Zhruba v týdenním cyklu pak byla částka přesahující 50.000,- Kč vybírána vedoucím provozu, resp. pověřeným pracovníkem, který jí dával do trezoru č. 2. Z tohoto trezoru pak byla částka vydávána zástupci provozovatele (XXX). Z uvedeného oběhu finančních prostředků je zřejmé, že do trezoru č. 1 měli přístup všichni pracovníci a do trezoru č. 2 pak tento přístup měl žalovaný i zástupce žalobce a že na provozovně nelze hovořit o inventurním předávání hotovosti, natož o

provedené inventarizaci. Ve vztahu k uznání dluhu ze 17.3.2014 (pro případ založení vyvratitelné právní domněnky o existenci dluhu v době uznání) žalovaný tedy namítal, že neměl možnost osobně nakládat po celou dobu s hodnotami, které mu byly svěřeny, na což zaměstnavatele i upozorňoval, a že přístup k finančním prostředkům měli i další pracovníci, aniž někteří z nich měli sepsanu dohodu o hmotné odpovědnosti. Stejně tak žalovaný namítal, že tvrzený schodek ke dni 14.3.2014 nebyl vůbec zjištěn, neboť tržba na baru zjišťována nebyla a nebyla tedy ani provedena inventura ani inventarizace, která by vedla k vyčíslení rozdílu mezi stavem majetku a závazků v účetnictví a skutečným stavem. S ohledem na absenci jakýchkoliv dokladů, jako např. účtenek, dluhopisů či potvrzení o přebírání hotovosti mezi jednotlivými směňami, provedená být nemohla. Stran průkazu výše uvedených skutečností žalovaný odkázal na svědeckou výpověď XXX a výpověď XXX, dále navrhl výpovědi svědků XXX a XXX (pracovníci žalobce) a vyhradil si též doplnit dokazování o výpovědi dalších osob. Žalovaný jinak dále setrval i na své námitce o neplatnosti uznání dluhu, kde akcentoval okolnosti podpisu žalobcem připraveného uznání dluhu, skutečnosti uváděné již před okresním soudem, jednání žalobce, který si musel být vědom toho, že tvrzený schodek nebyl zjištěn inventarizací ani inventurou a že vzhledem k neexistující evidenci tržeb a přístupu všech zaměstnanců k finančním prostředkům nemohla být dána ani výlučná odpovědnost žalovaného za údajný dluh. Výši schodku pak nemohl znát ani žalovaný a proto nelze mít za zjištěné, že by se žalovaný ke schodku na odváděné tržbě sám doznal. Sám zástupce žalobce potvrdil, že při podpisu uznání dluhu nebyl učiněn žádný zápis z inventury, pročež jestliže spojil svou výzvu k podpisu s výhrůzkou podání trestního oznámení, ač věděl, že dluh neexistuje či lze pochybovat o jeho výši, pak výhrůžka podání trestního oznámení v případě odmítnutí podpisu či neuhrazení dluhu není ničím jiným než výhrůžkou hraničící s neoprávněným vydíráním. Žalovaný se tedy opětovně dovolával absence vůle při uznání dluhu s tím, že zdánlivé právní jednání nemůže vyvolat žádné právní následky (s odkazem na ust. § 545, § 551 a § 554 občanského zákoníku). V neposlední řadě argumentoval i neplatností uznání dluhu ve smyslu § 588 občanského zákoníku. Z výše uvedených důvodů se žalovaný domáhal změny napadeného rozsudku a zamítnutí žaloby.

Žalobce se ve vyjádření k odvolání žalovaného ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu I. stupně. Odkázal na výpovědi XXX a XXX, jimiž bylo prokázáno, že se dne 14.3.2015 (správně 2014) žalovaný přiznal XXX, že mu chybí tržba, načež byla XXX a žalovaným za přítomnosti XXX provedena inventura, po níž účastníci dospěli k částce 67.938,- Kč. Této částce zcela odpovídá žalovaným podepsané uznání dluhu z 17.3.2014. Žalobce dále odmítl úvahy žalovaného o nátlaku či bezprávné výhrůžce. Pro posouzení věci nepovažoval za podstatné tvrzení a důkazy žalovaného k tomu, zda i další pracovníci žalobce měli uzavřenu dohodu o hmotné odpovědnosti, zda měl žalovaný výlučnou kontrolu nad finančními prostředky, neboť žalovaný měl uzavřenu dohodu o hmotné odpovědnosti a měl možnost od ní odstoupit, pakliže měl za to, že nemůže nést odpovědnost za svěřené hodnoty. Navrhoval proto potvrzení rozsudku okresního soudu.

Krajský soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 o.s.ř.), osobou k němu oprávněnou, je přípustné a obsahuje náležitosti odvolání (§ 205 o.s.ř.), přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek, a to jak z pohledu odvolacích námitek, tak z důvodů v odvolání neuvedených (§ 212a odst. 1 o.s.ř.), a to při nařízeném jednání dne

10.2.2016, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné, neboť některá skutková zjištění a závěry okresního soudu jsou neúplné, tudíž jsou z nich vyvozeny předčasné právní závěry a ke zjištění skutkového stavu věci bude pak třeba provést další důkazy, které nemohou být provedeny v odvolacím řízení (§ 219a odst. 2 o.s.ř.).

Předmětem řízení je dle žalobních tvrzení dluh z důvodu odpovědnosti za škodu, konkrétně z titulu odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, který měl být zjištěn po provedené inventuře dne 14.3.2014 v částce 67.938,- Kč. Na tento odpovědnostní závazkový vztah mezi účastníky i v současné době nepochybně dopadá (právě vzhledem ke shora vymezenému žalobnímu nároku, vzniku schodku na hodnotách svěřených žalovanému, jenž byl zjištěn dne 14.3.2014) režim zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce ve znění účinném do 30.9.2015 (viz zejm. § 252 a násl.), dále jen „zák. práce“, potažmo na základě principu subsidiarity vymezeného v ust. § 4 zák. práce též režim zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku účinného od 1.1.2014, dále jen „o.z.“, kde konkrétně ve vztahu k posouzení uznání závazku žalovaného k náhradě škody (srov. § 263 odst. 2 zák. práce) nutno aplikovat nejen okresním soudem správně citované ust. § 2053 o.z., nýbrž posoudit toto právní jednání (se zřetelem na námitky žalovaného) i z hlediska jeho náležitostí (vůle a jejího projevu), toho, zda toto právní jednání není případně stíženo některým z důvodů neplatnosti (k tomu viz zejm. ust. § 547, § 551, § 554, § 580 a § 588 o.z.).

V daném případě lze souhlasit s tím, že okresní soud učinil z provedených důkazů správné skutkové a právní závěry ve vztahu k průkazu pracovního poměru účastníků založeného pracovní smlouvou z 15.4.2012 (srov. § 33 odst. 1 zák. práce) a k uzavření dohody o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci (žalovanému) k vyúčtování (srov. § 252 zák. práce), konkrétně finančních prostředků utržených z hracích automatů a na baru provozovny žalobce. Stejně správně soud I. stupně po skutkové a právní stránce hodnotil uznání dluhu vtělené do listiny ze dne 17.3.2014 (č.l. 21 spisu) coby platný právní úkon, v terminologii nového občanského zákoníku platné právní jednání. Je skutečností, že žalovaný ve vztahu k tomuto závěru vznesl již před okresním soudem řadu výhrad ve směru absence vůle (zdánlivé právní jednání) i neplatnosti tohoto právního jednání, s nimiž se zcela dostatečně okresní soud vypořádal, pročež odvolací soud se s jeho závěry ztotožňuje a pro stručnost na ně i odkazuje. Žalovaný v odvolání nepřichází s žádnými novými právně významnými skutečnostmi, které by odůvodňovaly jiné právní posouzení posuzovaného právního jednání. Rovněž odvolací soud je názoru, že na absenci svobodného a opravdového projevu vůle žalovaného (pramenící z psychického donucení či bezprávné výhrůžky) nelze usuzovat nejen z pohledu upozornění žalovaného žalobcem na možnost okamžitého zrušení pracovního poměru či na možnost podání trestního oznámení, které jsou legitimními právními prostředky řešení žalobcem tvrzené skutkové situace, ale ani ve světle případných, byť důvodných pochybností o vzniku schodku, jeho náležitého zjištění (zohlednitelných v dalším právním posouzení věci – viz odůvodnění níže), které měl žalovaný možnost uvážit, samy o sobě jej nevylučovaly ze svobodného a opravdového projevu vůle. Stejně tak odvolací soud neshledal, že by podpis uznání dluhu ze strany žalovaného bylo možno v kontextu se žalovaným akcentovanými skutkovými okolnostmi sporu (absence náležitého zjištění schodku, přístup ostatních zaměstnanců k finančním prostředkům, resp. znemožnění hospodaření či nakládání se svěřenými finančními prostředky) a jednáním XXX (veskrze skutečností, které je třeba

hodnotit při posouzení otázky, zda dluh z titulu schodku vůbec vznikl, případně v jaké výši, zda za něho žalovaný odpovídá či se zprostil této odpovědnosti) považovat za neplatné právní jednání pro jeho rozpor s dobrými mravy, zákonem (zákoníkem práce) či veřejným pořádkem.

Veden výše uvedenými závěry, tedy i odvolací soud uzavírá, že uznání dluhu žalovaným bylo platným právním jednáním, že splňovalo zákonem předvídané náležitosti, tj. písemnou formu, vyjádření příslibu žalovaného zaplatit dluh i uvedení důvodu dluhu a jeho výše (srov. § 2053 o.z.), které ostatně ani žalovaný nesporeoval, a proto založilo vyvratitelnou právní domněnku, že dluh žalovaného v době uznání v uznaném rozsahu trval. Toto uznání dluhu není novým právním důvodem závazku (právním důvodem vzniku závazku žalovaného zůstává jeho odpovědnost za způsobenou škodu – schodek), nýbrž pouze usnadňuje žalobci procesní situaci v daném sporu, neboť nemusí prokazovat vznik dluhu ani jeho rozsah (výši) v době uznání a důkazní břemeno se tak přesouvá na žalovaného, který musí prokázat, že dluh vůbec nevznikl, nebo že byl splněn či zanikl z jiného důvodu. O tom se mělo žalovanému dostat jasného procesního poučení ze strany okresního soudu ve smyslu § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., leč se tak dle obsahu spisu nestalo. Poučovací povinnost dle citovaného ustanovení je totiž objektivní, nepokrývá jej poučení okresního soudu o koncentraci řízení dle § 118b o.s.ř. ani samotné konstatování o existenci vyvratitelné právní domněnky dluhu dle uznání dluhu z 17.3.2014 (viz protokol o jednání okresního soudu z 15.10.2015, č.l. 36 spisu). Odvolací soud pro úplnost dodává, že nesdílí ani dílčí závěry okresního soudu o nezohlednění žalovanému nevyplacené mzdy za březen 2014 ve vztahu k uznanému dluhu. Dle názoru odvolacího soudu tato procesní obrana byla žalovaným před okresním soudem uplatněna, je zřejmá již z prvního písemného vyjádření žalovaného ve věci (viz č.l. 15 spisu) ve spojení s k němu připojeným důkazem – dopisem z 3.4.2014 (č.l. 16 spisu). Okresní soud se nadto touto procesní obranou zjevně zabýval, když ve vztahu k zápočtu této mzdy vůči uznanému dluhu (vzniklé škodě) vyzýval žalobce k doplnění tvrzení o výši mzdy žalovaného za březen 2014 a k označení důkazů (viz protokol o jednání okresního soudu z 15.10.2015, č.l. 39 spisu). Po určitém doplnění dokazování k této otázce se však soud I. stupně procesní obranou, z níž vyplývaly nesrovnalosti ohledně žalobcem provedeného odpočtu částky 9.723,- Kč za mzdu za březen 2014 (výplatnice počítala jen s náhradou mzdy za nevyčerpanou dovolenou, ačkoliv žalovaný v uvedeném měsíci pracoval), nezabýval, celou věc odbyl nesprávnou úvahou o neuplatnění této obrany žalovaným.

Pokud v daném případě měla být právním důvodem vzniku závazku žalovaného odpovědnost za schodek, kterýžto odpovědnostní nárok je blíže upraven v § 252 odst. 1 zák. práce, žalovanému bylo v intencích shora podaného výkladu zachováno právo zpochybňovat okruh rozhodujících skutečností určených hypotézou skutkové podstaty ust. § 252 zák. práce pro založení odpovědnosti za schodek, event. právo se dovolávat skutečností, které mají za následek zproštění této odpovědnosti. Skutková podstata ust. § 252 zák. práce stojí na povinnosti zaměstnavatele (žalobce) prokázat, že uzavřel se žalovaným platnou dohodu o odpovědnosti a že vznikl schodek (viz odst. 1 citovaného ustanovení), resp. zároveň dává žalovanému právo zprostit se odpovědnosti zcela nebo zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, zejména, že mu bylo zanedbáním povinnosti žalobce znemožněno se svěřenými hodnotami nakládat

(viz odst. 5 citovaného ustanovení), což nelze odbýt ani úvahou o tom, že žalovaný měl možnost odstoupit od dohody o hmotné odpovědnosti (srov. § 253 zák. práce). Této procesní obrany žalovaný také zjevně využil. V řízení před okresním soudem a posléze i v odvolacím řízení (i po poskytnutí poučení odvolacím soudem ve smyslu § 118a o.s.ř.) opakovaně tvrdil nejen to, že schodek nebyl náležitě zjištěn a vyčíslen, když zjištění schodku nepředcházela inventura, ale snesl i tvrzení ve směru skutkové podstaty ust. § 252 odst. 5 zák. práce, tj. tvrzení o tom, že nakládání se svěřenými finančními prostředky mu bylo znemožněno, neboť přístup k finančním prostředkům na provozovně žalobce měli při střídání směn i další pracovníci, aniž by někteří měli sepsanu dohodu o hmotné odpovědnosti. K otázce schodku se sluší poznamenat, že schodek na základě vyúčtování svěřených hodnot ve smyslu § 252 zák. práce bývá dle ustálené soudní judikatury zpravidla zjišťován inventarizací (fyzickou inventurou u majetku hmotné povahy, popřípadě nehmotné povahy, nebo dokladovou inventurou u závazků a u ostatních složek majetku, u nichž nelze provést inventuru fyzickou) jako inventarizační rozdíl mezi stavem majetku a závazků v účetnictví a skutečným (nižším) stavem majetku a závazků, eventuálně v některých jednoduchých případech také porovnáním účetního stavu vyplývajícího z dokladu, jímž zaměstnanec převzal určité „hodnoty svěřené k vyúčtování“ na straně jedné, a na straně druhé z dokladů, jimiž zaměstnanec dokládá „fyzický stav“ v době vyúčtování. Není-li pak schodek zjištěn (prokázán) inventarizací, je možno i jinými důkazními prostředky prokázat stav hodnot, které zaměstnanec převzal k vyúčtování, tedy skutečnost, že došlo ke škodě (schodku) na svěřených hodnotách (viz judikatura Nejvyššího soudu ČR – např. rozsudky ze 17.7.2014 sp.zn. 21Cdo 2536/2013, z 12.7.2012 sp.zn. 21Cdo 3574/2011 či z 11.3.2008 sp.zn. 21Cdo 2111/2007). Ve vztahu k okolnostem odůvodňujících zproštění odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách pak možno poukázat rovněž na dosud použitelnou judikaturu Nejvyššího soudu, z níž plyne, že zaměstnanec se ve smyslu § 176 odst. 3 zák. práce ve znění účinném do 31.12.2006 (nyní § 252 odst. 5 zák. práce) zproští odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, jestliže prokáže, že mu zaměstnavatel nevytvořil přiměřené pracovní podmínky k péči o hodnoty svěřené k vyúčtování a znemožnil mu tak hospodařit se svěřenými hodnotami a starat se o ně (viz usnesení sp.zn. 21Cdo 37/2001), potažmo, že zaměstnanec musí prokázat nejen existenci skutečností nasvědčujících tomu, že schodek mohl vzniknout zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, ale i příčinnou souvislost mezi těmito skutečnostmi a vznikem schodku; musí tedy prokázat, že bez těchto skutečností by schodek nevznikl tak, jak vznikl. K nedostatkům v pracovních podmínkách na pracovišti, o kterých nebylo prokázáno, že byly příčinou schodku nebo jeho části, lze přihlédnout jako k okolnostem, za nichž došlo ke vzniku škody, pouze při úvahách o snížení výše náhrady škody podle § 183 zák. práce ve znění účinném do 31.12.2006, nyní § 264 zák. práce (viz rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp.zn. 16Co 131/98).

Shora naznačená skutková tvrzení žalovaného ve směru neprůkaznosti zjištěného schodku i zproštění se odpovědnosti za schodek nelze tedy pominout, neboť jsou právě zcela v intencích procesní obrany dlužníka, na něhož se při uznání dluhu přesunulo důkazní břemeno. Okresní soud se nicméně těmito tvrzeními ve svých skutkových a právních závěrech nezabýval, v tomto směru nehodnotil ani již provedené důkazy (zejm. výpovědi žalovaného a svědků XXX a XXX), které dávaly určitý podklad k posouzení shora naznačených skutkových tvrzení žalovaného. V odvolacím řízení pak žalovaný ke

shora naznačeným relevantním skutečnostem nabízí nejen případný opětovný výslech shora jmenovaných zaměstnanců žalobce (XXX a XXX), ale navrhuje doplnit dokazování i o výslech dalších zaměstnanců žalobce, kteréžto důkazní návrhy si vyhrazuje upřesnit.

Shora podaný výklad možno shrnout tak, že dosavadní skutkové a právní závěry okresního soudu nemohou obstát, neboť soud I. stupně se řádně nezabýval procesní obranou žalovaného, jeho námitkami zpochybňujícími vznik schodku (jeho výši) i jeho odpovědnost za tento schodek, v důsledku čeho nemohl řádně posoudit ani důvodnost žalobou uplatněného nároku. Podle § 213 odst. 1 o.s.ř. odvolací soud není jistě vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil soud I. stupně. To má umožnit odvolacímu soudu, aby na základě zopakovaného či doplněného dokazování mohl dojít k vlastnímu zjištění skutkového stavu věci, které bude odlišné od skutkového zjištění, které učinil soud I. stupně (viz zásady uvedené v § 213 odst. 3 a 4 o.s.ř.). Pokud však v rozhodnutí okresního soudu chybělo náležité posouzení věci po stránce skutkové a právní, okresní soud nehodnotil určité skutečnosti podávající se z dosavadního dokazování (z hlediska jeho právního posouzení nebyly tyto skutečnosti patrně významné, významnými se však staly z pohledu právního názoru odvolacího soudu), potažmo neprovedl důkazy, jejichž provedení je pro rozhodnutí ve věci nezbytné a toto další dokazování přesahuje meze odvolacího řízení (neúplnost a nesprávnost skutkových zjištění a závěrů představuje za podmínek ust. § 219a odst. 2 o.s.ř. i vadu řízení), pak nezbylo, než rozsudek okresního soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 219a odst. 1 písm. a) odst. 2 a § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř.).

V dalším průběhu řízení okresní soud věc projedná z hlediska výše uvedeného právního názoru (§ 226 o.s.ř.). Za tím účelem napřímí svou pozornost k žalovaným namítaným skutečnostem, relevantním pro posouzení toho, zda dluh z titulu schodku vznikl (event., zda schodek nevznikl v jiné než žalované výši) nebo zda se žalovaný odpovědnosti za tento dluh (škodu) zprostil. Z tohoto důvodu předně nově zhodnotí dosud provedené důkazy (zejm. výpovědi žalovaného, XXX, XXX) a poté je případně (dle výsledku svého hodnocení) zopakuje a doplní dokazování v intencích návrhu žalovaného, kdy při úvaze o přípuštění (provedení) těchto důkazů bude mít na zřeteli okruh skutečností, jež jsou právně významné pro procesní obranu žalovaného, jak tyto vyplývají z hmotněprávních norem upravujících sporný právní poměr účastníků (viz zejm. § 252 zák. práce). Okresní soud v neposlední řadě neopomene provést důkazy, kdy potřeba jejich provedení ke zjištění skutkového stavu věci vyjde v řízení najevo (§ 120 odst. 2 o.s.ř.). Po provedeném řízení okresní soud provede nové hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o.s.ř. při respektování zásad ust. § 157 o.s.ř., opětovně posoudí žalobu nejen z hlediska účinků uznání dluhu (§ 2053 o.z.), ale i se zřetelem na obsah argumentace (včetně té odvolací) žalovaného a k ní se vážících hmotněprávních norem (viz odůvodnění shora) a ve věci znovu rozhodne. V novém rozhodnutí také okresní soud rozhodne o nákladech řízení, včetně řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

Proti tomuto usnesení je za podmínek uvedených v § 237 a § 238 o.s.ř. přípustné dovolání. Dovolání se podává do 2 měsíců ode dne doručení

písemného vyhotovení usnesení prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání posoudí Nejvyšší soud ČR jakožto soud dovolací (§ 239 o.s.ř.).

V Pardubicích dne 17. února 2016

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Nováková